

Luzsicza István

Találkozás

addigra már vagy másfél éve
hogyan elsirattunk
és szűk éve hogy
megörökölt kis kék Suzukidat is elpasszoltuk
pedig tudod: emlékedet mindörökre
de tárgyi emlékeid egyre fogyatkoztak
s csak a szívünk vert sűrűbben
ha az utakon járva-kelve
idegenül ismerős
kis kék Suzukik jöttek szembe
aztán mentünk tovább lenyugvó pulzussal

mígnem a felüljáró enyhe kanyarjában
tudod ott az emkettes fölött
megint jött az ismerős kis kék Suzuki
én meg már nem is gondoltam semmire
szórakozottan pislogtam le a rendszám táblára:
s ott volt egymás mellett az a három betű
és pedáns rendben a háromjegyű szám
én meg azt hittem
vagy inkább nem hittem semmit
s leginkább nem is tudtam mit higgyek
hát csak lassan emeltem fel tekintetem
miközben a vér kiment az agyamból
– és mire arcába néztem volna az érkezőnek
a kis kék Suzuki már tovagurult

én meg haza
tudod mi az a pár száz méter
mégis egy örökkévalósággal ért fel
s mire kiszálltam
– azt mondják: felfehéren –

már kezem-lábam remegett
mondanom kellett volna miért
én meg elmondani se tudtam
mit nem tudok elmondani

s most meg kell írnom
mert te hátha mégis tudod
hogyan fogtam fel
hogyan hittem el
s még ma sem:
kis kék Suzukijával
ki jött akkor szembe

Fázisok

belejöttél összeférni az összeférhetlennel
eltanultad megszokni a megszokhatatlant
elleted elviselni az elviselhetetlent
sikerült belegondolni hogy
hiányozna ha nem lenne
s végtére bizton tudni hogy
hiányozni is fog ha már nem lesz

Levitézlett miniszter cikke alá

régóta politikai hullá
hiába szakítja fel a földet friss lendülettel –
a még idejében elparentált gondolat
már messziről szaglik
s a vérfagyasztó zombit
szánakozó mély részvét fogadja:
béke soraira

Progresszió

ha már lábon kihordtuk az agyhalált
csak túléljük a világvégét is
értelmet magyarázunk bele
vadonatúj tartalmat tulajdonítunk neki
és teljesen korrekt elnevezéssel illetjük
– majd felcímkezzük világvégének
egy teljesen inkorrekt régi tartalmat
látványosan elhatárolódunk tőle
és még látványosabban megköpdössük

s ha már egyszer
lábon kihordtuk az agyhalált
majd túléljük a világvégét is
a legvégén körbeálljuk
és zajosan megünnepeljük
mindentől elhatárolódott
teljesen korrektül vadonatúj önmagunkat
ameddig még korrektnek véljük
elhatárolódás nélkül
önmagunknak nevezni
önmagunkat